



## POT—POURRI.

Ἐσήμεραι κρατύνεται παρὰ τῆ λαῶ ἡ διάδοσις ὅτι ὁ Γεώργιος Ἰακωβάτος, ὁ Γεωργαντάρας, δὲν ἀπέθανε. Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω τί μὲ κίμνει νὰ τὸ πιστεύσω καὶ ἐγὼ ἀσυνειδίχως. Μοὶ φαίνεται ἀπλοῦστατον τοιαύτη ὑψηλὴ τοῦ θανάτου εἰρωνεία νὰ συλληφθῆ, νὰ χωρέσῃ, καὶ νὰ μετενεχθῆ εἰς τὴν πραγματικότητά ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ Γεωργαντάρου, ἐν ᾧ ἀδιαλείπτως ἐγρονθοκοποῦντο μεγαλοφυῆ καὶ μωρία, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἐνθυμούμαι ὅτι ἐπεθύμησά ποτε νὰ ἦμην μέλος τῆς ἐπιστήμης τοῦ Λαβάρτρε ἵνα ἐξετάσω τοὺς παραδοξοφρεῖς βεβαίως γύρους καὶ λοβούς του. Φανταζόμεθα λοιπὸν ἤδη αὐτὸν κεκλεισμένον εἰς κανὲν ἰδιοτρόπως διεσκευασμένον δωμάτιον τῆς ἰδιορρύθμου οἰκίας του, νεκρὸν ἔξω πιστευόμενον, ἀλλὰ ζωντανόν, ὀλοζώντανον, πλήρη βίωσης διασκελίζοντα τὸ δωμάτιον, οὐτινος τὸ δάπεδον θὰ τρίξῃ ὑπὸ τοὺς βαρεῖς πόδας του καὶ φηνηζόμεθα τὸν ἀδελφὸν Νικολέτον ἢ τὸν ἀδελφὸν Χαραλαμπάκην ἀνοίγοντας μυστηριωδῶς τὴν θύραν, κρατοῦντας ἐν χερσὶ σωρείας ἐφημερίδων καὶ ἐπιστολῶν, καὶ ἀνακοινοῦντας αὐτῷ ἐπιμελῶς πᾶν τὸ λεχθὲν ἢ γραφέν περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου του, ἐνῶ ἐκεῖνος σαρδῶνιον θὰ γελᾷ καὶ αἱ γωνίαι τοῦ στόματός του θὰ διαστέλλωνται μέχρι τῶν κροτάφων, ἐξαπλουμένης τῆς χαρᾶς ἐφ' ὅλης τῆς μορφῆς μέχρι καὶ τῆς θεοξυρίστου κορυφῆς του. Καὶ ἔπειτα φανταζόμεθα αὐτὸν ἐν ἡμέραις βουλευτικῶν ἐκλογῶν ὑποψήφιον καὶ τὸν λαὸν ἐν ἀλλαγαμοῖς συνωστίζόμενον περὶ τὴν κάλπην του καὶ πληροῦντα αὐτὴν σφαιριδίων λευκῶν καὶ κραυγάζοντα: «Γεωργαντάρου ἀνέστη!» εἰς ἀνάμνησιν τῆς μὴ γενομένης ταφῆς του. Καὶ ἔπειτα πάλιν αὐτὸν ἐρχόμενον μετὰ δόξης καὶ πομπῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν κοροῖδεύσαι ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ πιστεύσαντας καὶ μὴ πιστεύσαντας τὸν θάνατον αὐτοῦ.

\* \*

Τέλος πάντων! Καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ φοβεροῦ Θηβαϊκοῦ δράματος, τοῦ Βελεντζείου ἀγους ἢ ὅπως ἄλλως ἐπωνομάσθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἔληξε προχθὲς, καὶ ὁ ἦρωας, ὁ τοσαῦτα διαπράξας ἐν τοῖς θεσσαλικοῖς πεδίοις καὶ τοῖς ταμείοις τοῦ δημοσίου, μόλις προφθάσας νὰ φορέσῃ ἐξερχόμενος τῆς αἰθούσης τοῦ Βαρβακειοῦ τὸν ἐρυθρὸν χιτῶνα τοῦ Γαριβάλδη καὶ τὴν χλαμύδα τοῦ Μιλτιάδου, ἀναγκάζεται νὰ μεταλλάξῃ αὐτὸ μὲ συμφωνότερον τῆ τωρινῆ ἐποχῆ ἔνδυμα, πτέρωμα περιστερᾶς, ὅπερ ἐπεκόλλησαν αὐτῷ τριπλῆ ἀθώωσις: διότι καὶ ἡ πρώτη ἐν Σύρῳ καταδίκη αὐτοῦ διὰ τὰ γραμματόσημα ἦτο ἡ μάσκα τῆς ἀθώωσεως. Ὑπὸ τὴν νέαν αὐτοῦ μορφήν ἐπιδεικνύομεν τὸν κ. Βελεντζῆν ἐν τῇ σελίδι τῶν χειρογραφῶν πρὸς ἠθικὴν οἰκοδομήν τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων· ἀλλὰ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ταχέως θὰ βαρυνθῇ τὸ πτέρωμά του καὶ τὸ πιθανώτερον θὰ τὸ ἀνταλλάξῃ ἐν πικρῷ φόβῳ βουλευτοῦ. Ἔνε δὲ καὶ ἐκ

τῶν προτέρων ὠρισμένη ἢ ἐν τῇ βουλῇ θέσις αὐτοῦ, ἀφοῦ περὶ τῆς φανερῆς ὑπάρχει προηγούμενον τὸ τῶν ἐντίμων κυρίων Βαλσεπούλου καὶ Νικολεπούλου.

\* \*

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἤρξαντο καὶ διεκόπησαν πάλιν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς· αἱ δὲ σπουδαῖαι συνάξεις οὐκ ἔρχισαν νὰ παρέχωσιν ἡμῖν πάλιν εἰκόνας. τῶν ἐργασιῶν τούτων, καὶ ν' ἀναγγέλλωσιν ἡμῖν πότε συνηδρίασεν ἢ πότε δὲν συνηδρίασεν ἢ πότε θὰ συνεδριάσῃ ἡ Βουλὴ: διότι τὸ πρῶτον αὐτῶν ὡς χρονογράφων τοῦτο ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ἡμεῖς ταῖς συνεδουλεύομεν νὰ παύσωσιν ἐνθυμούμενοι αὐτὴν καὶ μνησθῆναι καὶ περὶ τοῦ ἐν τῇ δὲ Σταδίου Κτηρίου καθ' ὅσον συμβαίνοντα τὴν μίαν ἡμέραν ἐν αὐτῷ κατ' οὐδὲν διαφέροντα τῶν γινομένων τὴν ἐπαύριον καὶ ὡς ἐκ τούτου φρονούμεθα ὅτι ὁ συνήθης περὶ ὁμοιότητος ὅρος συγκρίσεως «ὁμοιάζοντα δύο ὑδάτος σταγόνες,» ῥέπει νὰ καταργηθῇ καὶ ὡς τετραπλῆς καὶ ὡς ἀπρόσφορος, ἀφοῦ ὑπάρχει νεώτερος καὶ κριβέστερος «ὁμοιάζον ὡς δύο συνεδριάσεις τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς». Καὶ τῷ ὄντι: ἀρχίζουσιν αἱ συνεδριάσεις αὐταὶ τῆς 31]2 μ. μ. ὁμιλοῦν δύο-τρεις-τέσσαρες, ὑβρίζονται ἀλλήλους δύο-τρεις, ἡ ὥρα γίνεται ἐβδόμη, καὶ τότε οἱ κατέχοντες τὴν μίαν πλευρὰν διευθύνονται πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξέρχονται πλὴν ὀλίγων, οἵτινες μένοντες ὀπίσω τῆς ἀριστερᾶς στήλης κρυφοκυττάζουσιν τί θὰ κάμουν οἱ ἀπομείναντες συνάδελφοί των, ὡς μαθητάρια τὰ ὅποια ἔρριψαν κανόνι, κατὰ τὴν σχολικὴν ἔκφρασιν, προσπαθοῦν νὰ ἴδουν τί θὰ κάμουν οἱ τῆ σχολεῖα ἀπομείναντες συμμαθηταὶ των.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅταν ἀποφασίζουσιν νὰ συνεδριάσουσιν· ἀλλὰ συνέρχονται μόνον οἱ ἡμίσεις αὐτῶν, μετροῦνται, φωνάζουσιν ὑβρίζουσιν τοὺς ἀπόντας καὶ τέλος φεύγουν καὶ αὐτοὶ καὶ πρὸς τὸν ἀέρα τους κατὰ τὸ Σύνταγμα ἢ κατὰ τὰ Πατήσια. Καὶ αὐτὰ λέγονται ἐργασίαι Βουλῆς· καὶ θεωρεῖται κατὰ τὸν νόμον ὡς ἀξιὸν τοῦ κόπου νὰ μεριμνᾷ τις περὶ αὐτῶν! Ἄλλοτε «Ἀσμοδαῖος» ἐν τῇ εὐτραπέλιᾳ του εἶπε πολλάκις σοφιστικῶς καὶ δι' αὐτὸ σπικνωτάτα ἐνθυμῆται τὴν λεγομένην Βουλὴν καὶ συμβουλεύει καὶ τὰς σοβαρὰς συναδέλφους τοῦ αὐτοῦ νὰ πράττωσιν.

\* \*

Αἱ βυζαντινὴ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν ὅτι 4 καὶ 5 καὶ ὑπέλληλοι, εἰς οὓς κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἀλλαγὴν παρασίμων εἶχον ἀπονεμηθῆ ἑλληνικὰ παρὰ τὸν ἀπὲρριψαν ταῦτα θεωρήσαντες κατώτερα τῆς ἀξίας. Συνεπεία τούτου πληροφοροῦμεθα ὅτι καὶ οἱ κκ. Μάνος Μπουλεῆς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἡμετέρων σκοποῦσι νὰ μνηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐπιστρέφοντες τὰ ἀπονεμηθῶσιν αὐτοῖς τουρκικὰ παράσημα ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὴν προσωπικὴν των ἱκανότητα.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

